

Publicerad 2013-02-03 06:40 av OK, OK

Står på trappan upp till himlen

Kanske är det inte ditt fel att jag ligger sömnlös och att miljoner tankar försöker kastrera min hjärna och svälja varenda förståndig tanke hel. Kanske är det för att jag förlät dig innan du ens hann tänka på att be om ursäkt eller ens förstå vad du faktiskt hade gjort. Kanske får jag helt enkelt skylla mig själv att du lämnade mig på gatan som ett våldtäktsoffer. För det var precis vad jag var.

Det har gått snart tre år sen jag låg och hoppades på att kylan skulle döda mig. Det har gått snart tre år sen jag skulle promenera hem för att sova, för oj vad lång dagen hade varit, men ödet hade andra planer.

Jag ligger här sömnlös som jag gjort så många andra nätter, undrat varför just jag, varför just då, varför. Det har gått snart tre år och jag saknar fortfarande svar på alla frågor.

Det känns som jag blivit galen.

De nätter jag har mardrömmar är du där utan ansikte och spelar upp mitt livs hemskaste scenario. Jag står på ett tak, fågelperspektiv, och ser vad du gör mot mig, jag står och tittar på när mina tårar blir som rinnande isbitar nerför kinden och jag ser hur jag tillslut svimmar för att jag inte får någon luft. Jag kan inte göra något, jag bara står där och ser mig själv trampas sönder bit för bit.

I mörkret är jag inte rädd längre, jag är inte rädd för att bli skadad på det sättet igen, hellre jag än någon annan. Att jag tänker så skrämmer mig ibland, jag värdesätter inte mitt egna liv längre och om någon ska dö, kan det lika gärna vara jag.

Att försvinna skulle vara så enkelt, att bli av med rösten i mitt huvud som ständigt påminner mig om hur smutsig och värdelös jag är. I spegeln möter jag ständigt ansiktet jag hatar - men som jag aldrig kommer kunna fly ifrån.

Förutom om jag fortsätter ta några steg upp för trappan upp till himlen.

Författaren OK, OK med Poeter.se id #37412 innehar upphovsrätten